

Sygn. akt II KK 106/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie **P.M.**

ukaranego za wykroczenie z art. 140 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 listopada 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 2 lipca 2014 r., sygn. akt III W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4
k.p.s.w. w zw. art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie, a jego
kosztami obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 r., sygn. akt III W (...), uznał P.M. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 140 k.w., polegającego na tym, że w dniu 22 stycznia 2014 r. ok. godz. 17.15, w W. przy ul. T., dopuścił się nieobyczajnego wybryku, poprzez obnażanie się na klatce schodowej w obecności U.J., za które wymierzył mu 200 zł grzywny.

Wobec niezłożenia sprzeciwu wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 11 września 2014 r.

Kasację od tego wyroku wniósł na korzyść ukaranego Rzecznik Praw Obywatelskich. Zaskarżając go w całości i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.s.w., poprzez wydanie w stosunku do obwinionego P.M. wyroku nakazowego w sytuacji, gdy wina obwinionego budzi wątpliwości, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. oraz umorzenie postępowania, na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., z powodu przedawnienia orzekania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, a to pozwalało na uwzględnienie jej w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Ma rację Rzecznik praw Obywatelskich, że zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem prawa procesowego wskazanym w kasacji, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.s.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że brak owych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Postępowanie nakazowe jest bowiem instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełniania zarzuconego czynu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., III KK 143/14, LEX nr 1545148).

Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodziła. Dowody przedstawione Sądowi z wnioskiem o ukaranie nie były na tyle jednorodne i jednoznaczne, aby wykluczały możliwość przyjęcia innej wersji zdarzenia niż ta, która znalazła odzwierciedlenie w opisie wykroczenia przypisanego obwinionemu, a to implikowało konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego.

Wniosek taki wypływał nie tylko z faktu nieprzyznawania się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, który nie zawsze musi blokować możliwości zastosowania trybu nakazowego, lecz analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która nie pozwalała na stwierdzenie, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości.

Jak słusznie podnosi skarżący, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje jednoznacznej odpowiedzi na pytanie czy obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Zauważyć trzeba, że relacja pokrzywdzonej, dotycząca obnażania się obwinionego na klatce schodowej nie została w całej rozciągłości potwierdzona zeznaniami przesłuchanych świadków. Wystarczy tu wskazać, że nie tylko córka obwinionego – J. M. i żona obwinionego – U. M., ale również świadkowie T. U. i L. K., mający obserwować zdarzenie, zaprzeczyli, aby obwiniony zachowywał się w sposób podawany przez pokrzywdzoną i świadka M. C..

Nie bez znaczenia jest i to, że pokrzywdzona i obwiniony byli ze sobą skonfliktowani. Powyższe nie wykluczało oczywiście możliwości ustalenia, że obwiniony jest sprawcą zarzucanego mu wykroczenia, ale wymagało zbadania sprawy w postępowaniu zwyczajnym i wyjaśnienia jej okoliczności na rozprawie.

Wobec tego, że zarzucanego mu wykroczenia P. M. miał się dopuścić w dniu 22 stycznia 2014 r., przedawnienie jego karalności, zgodnie treścią art. 45 § 1 k.w., nastąpiło w dniu 22 stycznia 2016 r. Stąd też, uchylenie zaskarżonego wyroku musi skutkować wydaniem przez Sąd Najwyższy orzeczenia następczego – umorzenia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., przy jednoczesnym obciążeniu kosztami postępowania w sprawie Skarbu Państwa.

as